

wasto tulles foera temma nimme járrel húdis, ja koddanik láks iggakord sinniseks nago jöhwikas. Ühhel páwal párris ta wihhaga, et lihhunik omma foerale teist nimme panneks. „Jummal hoidko”, kostis Wend rahulikult, „piddage ommale ka úks foer ja húudke tedda minno párrast Wennaaks.”

Mees tunneb omma nimme.

Üks haige mees, kelle naene dues teistega lobbises, kulis tedda mitto kord täie suga neid sõnna: „juhm”, „rummal”, nimmetawad. „Tõest”, ütles ta isseennes, „minno Kadri armastab mind ennam kui ma mõtlesin: jubba ta rágib jálle minnust.”

Kuida náinud meie silm,
Nenda láhhåb ka se ilm
Uel aastal eddas;
Monnes asjas — taggas;
Agga kes se wasto woib:
Surri jookseb, jánnes käib.
